

Sygn. akt III KZ 80/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie W. T.

ukaranego z art. 97 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2016 r.,

zażalenia ukaranego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...), o odmowie przyjęcia jego wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 25 sierpnia 2016 r., sygn. akt V Ka (...) - wobec złożenia wniosku po terminie

postanowił:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania

UZASADNIENIE

W. T., któremu prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 25 sierpnia 2016 r., sygn. akt V Ka (...), przypisano popełnienie wykroczenia z art. 97 k.w., złożył wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia tego orzeczenia, który wpłynął do tego Sądu w dniu 3 października 2016 r. W tej sytuacji, zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia tego wniosku jako wniesionego po terminie. W uzasadnieniu tego zarządzenia podano, że ukarany był obecny na ogłoszeniu wyroku, którym utrzymano w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji i został wówczas prawidłowo pouczone o 7-dniowym terminie do złożenia przedmiotowego wniosku liczonym od daty wydania orzeczenia, którego jednak nie

dotrzymał. Na zarządzenie to ukarany wniósł zażalenie, w którym podniósł, że na rozprawie odwoławczej w dniu ogłoszenia wyroku został pouczone, iż wyrok zostanie mu doręczony na adres domowy, co jednak nie nastąpiło. Zażalenie to zostało przyjęte i przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniesione zażalenie – jako niedopuszczalne - nie podlega rozpoznaniu.

Materiały sprawy wskazują, że ukarany stawiał się na rozprawę odwoławczą w dniu 25 sierpnia 2016 r. i po ogłoszeniu orzeczenia został pouczone (choć w zażaleniu twierdzi, że uczyniono to wadliwie), a mimo to omawiany wniosek sporządził dopiero w dniu 3 października 2016 r. Przepis art. 107 § 2 k.p.w. stanowi zaś wyraźnie, że uzasadnienie wyroku utrzymującego w mocy wyrok sądu pierwszej instancji sporządza się wyłącznie na żądanie strony, złożone w terminie zawitym 7 dni od daty wydania wyroku przez sąd odwoławczy.

Rzecz jednak w tym, że skarżącemu w ogóle nie przysługiwało uprawnienie do zaskarżenia zarządzenia o odmowie przyjęcia jego wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego.

Na gruncie procedury wykroczeniowej w postępowaniu odwoławczym odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji (art. 109 § 1 k.p.w.). Te ostatnie przepisy wyraźnie przewidują zaś odpowiednie stosowanie art. 422 k.p.k. (art. 82 § 1 zdanie drugie k.p.w.). Tym samym przyjąć należy, że również w postępowaniu odwoławczym będzie miał odpowiednie zastosowanie art. 422 k.p.k. (w tym jego § 3), wprawdzie nie poprzez art. 109 § 2 k.p.k. przewidujący recypowanie przepisów kodeksu postępowania karnego, ale w oparciu o wspomniany art. 109 § 1 k.p.w. Przepis ten stanowi, że w postępowaniu odwoławczym stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji, chyba że przepisy niniejszego rozdziału stanowią inaczej. Z urzędu zauważyć należy, że niewłaściwie został użyty w art. 109 § 1 k.p.w. zwrot „niniejszego rozdziału”. Przepis ten zamieszczony został bowiem w „dziale” zatytułowanym „Środki odwoławcze”. W tej części kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia nie ma bowiem struktury podziału tekstu prawnego jaką jest „rozdział”.

W jednostkach redakcyjnych art. 109 k.p.w., jako przepisu odsyłającego,

różny jest zakres przedmiotowy odesłania. W § 1 zawarte jest odesłanie wewnętrzne o charakterze ogólnym, tj. do całej grupy przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia regulujących postępowanie przed sądem pierwszej instancji, zaś w § 2 odesłanie zewnętrzne o charakterze enumeracyjnym do wymienionych przepisów kodeksu postępowania karnego. Od razu należy wskazać, że są to przepisy dotyczące postępowania odwoławczego zamieszczone w dziale IX k.p.k. Zastosowana w art. 109 § 1 k.p.w. technika legislacyjna poprzez ogólne odesłanie pozwala na stosowanie także innych przepisów odsyłających zamieszczonych w dziale VIII kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Takim przepisem jest art. 82 § 1 zdanie drugie k.p.w. Przepis ten odsyła do wymienionych w nim przepisów kodeksu postępowania karnego dotyczących postępowania przed sądem pierwszej instancji, w tym do art. 422 k.p.k. Takie kaskadowe odesłanie pozwala na stwierdzenie, że **w postępowaniu odwoławczym w sprawach o wykroczenia na podstawie art. 109 § 1 k.p.w. odpowiednie zastosowanie mają także przepisy kodeksu postępowania karnego dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji, jeżeli przepisy działu VIII kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia do nich odsyłają.**

Użyty w art. 109 § 1 k.p.w. zwrot „odpowiednio” pozwala na dokonanie modyfikacji przepisu stosowanego także w sposób pośredni, bo poprzez dalsze odesłanie, tak jak w przypadku art. 422 k.p.k. (art. 82 § 1 zdanie drugie k.p.w.). Z art. 422 § 3 k.p.k. wynika, że prezes sądu odmawia przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku, jeżeli złożono go po terminie (zdanie pierwsze), przy czym na zarządzenie to przysługuje zażalenie (zdanie drugie). „Odpowiednie” stosowanie tego przepisu w postępowaniu odwoławczym na gruncie procedury wykroczeniowej następuje z uwzględnieniem specyfiki tego postępowania i przepisów je regulujących. W postępowaniu w sprawach o wykroczenia nie przysługuje stronom kasacja. Powyższe oznacza zaś, że nie można przyjmować właściwości Sądu Najwyższego do rozpoznawania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku strony o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, jako decyzji o charakterze okołokasacyjnym. Zauważyć też trzeba, że przepisy kodeksu postępowania w

sprawach o wykroczenia nie przewidują możliwości wniesienia zażalenia na odmowę przyjęcia omawianego tu wniosku do tzw. instancji poziomej. Tym samym trzeba przyjąć, że odpowiednie stosowanie poprzez art. 109 § 1 k.p.w. przepisu art. 422 § 3 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym prowadzonym w oparciu o przepisy procedury wykroczeniowej oznacza, że zastosowanie znajdzie jego zdanie pierwsze co do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia omawianego tu wniosku, zaś nie będzie mogło być stosowane jego zdanie drugie dotyczące możliwości wniesienia zażalenia na powyższą decyzję. Zażalenia takiego nie przewiduje bowiem żaden przepis kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia ani prawidłowa wykładnia przepisów związana z odpowiednim tylko stosowaniem w procedurze wykroczeniowej art. 422 § 3 k.p.k., uwzględniająca specyfikę postępowania w sprawach o wykroczenia.

W realiach niniejszej sprawy prawidłowo zatem przyjęto, że dopuszczalne w procedurze wykroczeniowej jest wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, choć wskazano błędną podstawę tej decyzji w postaci art. 107 § 2 k.p.w. Przepis ten reguluje zasady sporządzania uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Wbrew ustawie przyjęto jednak zażalenie i przekazano Sądowi Najwyższemu do rozpoznania, pomimo że organowi temu takiej kompetencji ustawa nie przyznała.

W konsekwencji wcześniejszych wywodów przyjąć trzeba, że wniesione zażalenie jest niedopuszczalne z mocy ustawy, a skoro zostało przyjęte, Sąd Najwyższy, na podstawie z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. pozostawił je bez rozpoznania.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

r.g.